

flama olímpica. Enfront seu, en Josep Maria Cullell convertit en el nou Sant Jordi que s'ha d'enfrontar al dragó socialista que és l'Ajuntament de Barcelona. Abans d'entrar en combat, se sent emotivament proper a tots nosaltres i ens envia per correu un missatge felicitant-nos l'any nou.

Es cosa que prontament es veu que els comicis que venen seran un episodi més del nostre bipartidisme a la catalana i no sé ben bé perquè tinc la impressió que enguany la iniciativa de l'atacant la portarà Convergència, que donarà el do de pit per servir en safata al president Pujol aquestes espines que tanta nosa li fan i que són els municipis socialistes catalans, una mena d'enemic a casa. I els fets recolzen aquesta tesi perquè això de la Corporació Metropolitana de Barcelona fins ara ha estat un breu preludi, però acabarà es-

sent el postre, sense oblidar que Convergència torna a arriscar a un dels seus millors homes (tal com ho va fer a les generals ...) llençant-lo contra la plaça forta del socialisme català defensada per un fulgurant i olímpic batlle. Tanmateix, i aquest és el tercer fet que recolza la meua tesi, el paraigües de Maragall només cobreix Barcelona i, a tot estirar, voltants. ¿Qui es llençaria l'ofensiva amb els flancs perillosament descoberts?

El segon acte corre a càrrec dels petits. Uns, buscant retrobar-se amb les seves essències i amb el seu electorat, d'altres amb l'aire de la novetat sense ser nous, sinó llargament ausents; els darrers, que ara presumeixen de ser els tercers, tenen ja prou feina tapant vies d'aigua.

En efecte, a la recerca de si mateixos, del seu electorat o d'aquest "no sé què" que es nota a faltar hi trobem al

PSUC i a ERC. El PSUC embrancat amb tubs d'assaig per veure si aconsegueix destilar la quintaessència de l'esquerra catalana. Per la seva part, ERC ha de pagar factura per haver quedat eclipsada per Convergència. El retorn d'un viatge a enlloc acaba de realitzar el Centro Democrático y Social de Catalunya i, malgrat que aquí a Catalunya encara quedi molta travessia del desert a fer, el lloc deixat buit pel centre a Catalunya després del debat de les últimes municipals ja té almenys legítim aspirant per a aquells que se sentin autènticament de centre, i que tindran ocasió d'assabentar-se pels mitjans de comunicació de la celebració del 1er congrés federal del CDS-Catalunya ben aviat.

I els últims són els tercers, ¿seran els tercers els últims? Perquè AP ho té clar amb el PDP de Catalunya, una repentina vocació de

centre que ben aviat s'unirà -se suposa- a la coalició de la dreta catalana (CiU) a través d'Unió, després abandonat la coalició de la dreta espanyola a Catalunya, és a dir, el vaixell tant com ara la mà del patró, sobretot a Catalunya, on AP té una tumultuosa història i ha d'afrontar una dura travessia.

El tercer acte és sempre el del desenllaç. Vistos els temps post-moderns que ens envolten i que aquesta comèdia és tan experimental, tan d'art i d'assaig i tan vanguardista com la que més, el tercer acte és obert i no hi ha escrit final. Li toca escriure'l a les pàgines d'història contemporània al públic. Només a ell correspon el veredict final, i només aleshores es podrà dir:

Aplaudiu, amics; la comèdia ha acabat.

Josep M. Lobardero

LES VAGUES A L'ENSENYAMENT MITJA

Aquests darrers dies estem veient com es manifesten i fan vagues els estudiants d'ensenyament mitjà de tot l'Estat Espanyol.

Aquest fet és nou entre nosaltres, i potser en el fons, no sabem què demanen. Potser molts d'ells tampoc, però es pot assegurar que tenen raó, i si no fixem-nos com les autoritats, tan acadèmiques com les de l'ordre han pres postures tolerants i dialogants, i que segur venen donades per la mala consciència de com està l'ensenyament d'aquest nivell i des de fa anys.

Hi ha reivindicacions que són purament per poder-se incorporar a la societat adulta poden comptar amb un lloc de treball, aquesta reivindicació és la que demana la lliure entrada directa a la Universitat, o bé el que les taxes de matrícula sian més baixes i a l'abast de tot-hom.

Hi ha un altra petició, la de QUALITAT D'ENSENYAMENT, pel que es veu, objectiu difícil en aquest país des de fa molts anys, podríem dir des de

sempre. Aquí caldria recordar la frase d'Unamuno "Que inventen ellos" referint-se als europeus, i que encara que treta del context, ja que duia una intencionalitat més amplia, sembla que ha estat el que s'aplicat a tot el sistema educatiu d'aquest país.

Què es pot entendre, entre altres coses, per qualitat d'Ensenyament? Per començar podríem dir que l'ensenyament implica dues possibilitats, una la de cuidar el desenvolupament de la personalitat de l'alumne (respectar ritmes, seguir el com va assolint els coneixements, relacions que estableix amb els companys, capacitat d'abstracció, etc.) i l'altra fóra la quantitat de coneixements, nivell que el noi/a va incorporant al seu bagatge personal.

Després hi hauria un segon pas: els Programes, pensem que l'escolaritat dels nostres joves va enfocada a que quan acaben els estudis es puguin incorporar al món del treball sense traumes

per a ells ni per la col·lectivitat que necessita d'ells com a recanvis i futurs "motors" ja sia d'empreses econòmiques o d'empreses culturals. En l'actual sistema d'ensenyament els programes, els nivells, les formes d'ensenyar; compleixen aquests objectius?

Queda també per arreglar el nombre d'alumnes per classe, el reciclatge del professorat (pensem que constantment van sortint tecnologies noves que costen molt temps d'incorporar-les a les Escoles) les instal·lacions dels Centres (molts sense calefacció, amb goteres, manca de llum i espais adequats)

Totes aquestes exigències dels alumnes semblen molt coherents, i per altra part no tant sols corresponent a ells el fer-les si no que seria feina de tota la col·lectivitat, ja que d'un bon sistema d'ensenyament segur que ens beneficiaríem tots.

Llorenç Pelaez